

”מעין הכבשים” מאת לופה דה וגה

דמות: לאורנסיה

אל תקרא לי בת. מהרבה סיבות!
העיקרית היא שנתת לעריצים ולבוגדים שיקחו אותי בכוח, ולא נקפת אצבע, ולא קמת להציל. עוד לא הייתי של פרונדוסו, ולא תוכל לדרוש ממנו שהוא ינקום את נקמתי. כאן החובה כולה עליך: אם ליל כלולות עוד לא ידעתי, האב חייב בה, לא הבעל. כי אם קניתי לי טבעת והיא אלי עוד לא הגיעה, לא עלי הוא להבטיח שלא יגנבוה בדרך.
לנגד עינכם נלקחתי, ואתם עמדתם מנגד: כבשה לזאב הפקרתם, רועים עלובים, מוכי פחד! איזו סכין לא נעצו בי? איזה פגיעות לא סבלתי? והמילים שבי הטיחו, האיומים, התכסיסים לפרוץ אף טוהר צניעותי בתאוותם המזוהמת.
שערותיי לא מספרות זאת? ולא כתמי הדם האלה? החתכים, מכות השוט? אתם גברים בעלי כבוד? וכל אחד הוא אב או בעל, רואים אותי אחד אחד, ולא חשכו כל העיניים? כבשים אתם, לכן בצדק קוראים לכפר ”מעין כבשים”! תנו לי נשק בידיים! פסלי אבן, גושי קרח, חיות יער... חיות אמרתי? לא, גם נמר יוצא לקרוע את חוטפי גוריו בזעם ולא יתן להם לברוח: ירדוף אותם עד קצה האופק! גזע של שפנים מבטן, לא ספרדים אתם: ברברים!
את נשותיכם בשקט לגברים זרים הפקרתם. בשביל מה חגרתם חרב? קחו מסרגות, חוטים ומחט! באלוהים אני אוכיח, כי הנשים לבד תגאלנה כבודנו אשר השפילו, דמנו אשר הכפישו, ועליכם נרים רק אבן! חידלי כוח, חסרי ישע, רכרוכיות קופאות מפחד, מחר נלביש אתכם מטפחת, תחתוניות יפות שוליים, ואת פניכם נצבע בסומק!
עומדים לרצוח את פרונדוסו, לתלות אותו מראש הצריח, בלי חקירה ובלי משפט. כזה יהיה גורל כולכם פה! ולא אחוש בלב כל צער, כי אז יהיה הכפר שלנו, נקי מנקבות כאלה, ישוב עידן האמזונות, ותרעש מהן הארץ!